

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
	Szerző	614.84	
	Cím <i>Éjféλι jubileum.</i>		
	Forrás: <i>Esti ujság.</i>	Hely	
	Bp. 1902 XI/20	Idő <i>"1902"</i>	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Személy
			Helyszám

Éjféλι jubileum.

Nem is éjféλι volt, hanem éjféλιutáni. Éjféλιután két óraker meghar-sánt a riasztó és a budapesti önkén-tes tüzoltók kivonultak. A riasztó hangja azonban ezuttal nem vesze-delemhez és veszedelembé hivta őket, hanem ünnepségre. A hol megjelentek, nem volt más tűz, mint a csillár lángja, no meg az, a mely a kupák öblében forrott. Ez pedig nem kívánja a vizet.

A tizenkétezredik őrség jubi-leumának rendezték ezt az ünne-pséget a fővárosi derék önkéntes tüzoltók. Most, tizenkétezer eset közül ez egyszer a maguk kedvéért mondtak le az éjszakai nyugoda-lomról azok, a kik a maguk aka-ratából önkéntesen vállalkoztak rá, hogy ezt a pihenést föláldozzák, egészségüket, életüket kockára te-gyék, tűzbe-vizbe rohanjanak más-ért, a polgártársukért, mások éle-téért és vagyonáért. Ezért volt har-monikus és megfelelő éjszaka ren-dezni ezt az ünnepséget, a békés pi-henés órájában, mert olyan mun-kát, elhatározást és készséget ünne-peltek, a melynek legnemesebb fog-lalatja, érdeme és disze a legna-

gyobb áldozatra való mindenkori hősi készség és vállalkozás. Ez al-kalommal, ezen az ünnepen se le-hettek ott mindnyájan, a szolgálá-tot teljesítő őrség nem vehetett részt az áldomásban, az künt posz-tolt, mulatság nélkül virrasztva a novemberi éjszakában, mert az alat-tomos veszedelem sohase alszik, a segítő készség se hunyhatja be tehát sohasem teljesen a szemét. Ők, a virrasztók érezhetik, tudhatják és méltányolhatják legigazabban: mennyire megérdemelt volt az a kis éjféλιutáni ünnepség.

Lelkükkel ott voltak, a mikor odabent a fehér asztalos teremben a szónokok az ő önként vállalt hivatá-sukról beszéltek azzal a lelkesedés-sel, a melyet csak nemes és jó cél fakaszt a szivekben. De oda száll feljűk, ünnepek hírét vevén, min-den ember szimpátiája, hálája és jókívánsága is. Az emberséges áldo-zatkészségnek, a férfias és hősi sze-retetnek hadserege ünnepeelt az éj-szaka becsülettel teljesített köte-lessége tudatában, örömeiben és to-vábbra is lelkes vállalatában.

E hivatást se magyarázni, se méltatni nem kell annak, a kiből emberi érzéseink élnek. A ragaszkó-

dás magunkhoz és a miénkhez, a hitveshez, a gyermekhez, javunkhoz, munkánk és fáradozásunk gyümöl-cséhez. Kell-e figyelmeztetni vala-Kit, hogy hálával és tisztelettel tar-tozik annak, a ki nyugalmaát ál-dozza és virraszt, hogy rohanva jö-hessen segíteni, menteni, életét is kockára tenni, ha ránk üt a vesze-delem. Bizonyára nem kell, de il-lik és kell, hogy a hány-szor erre al-kalom nyilik, tisztelegjűnk ezeknek az embereknek, hálánkat és elismeré-sűnket nekik kifejezzűk, őket pol-gártársaik nagy becsüléséről bizto-sítsuk, nekik szerencsét kívánjűnk.

És illik megemlékezni arról, a kinek nevére ők a serleget keresztel-ték, a mely mellett ünnepelnek és lelkesednek, a nemes intézmény megalkotójáról, Széchenyi Ödön gróf basáról. Csak szerető, jó szív-ben teremhetett meg egy ilyen se-reg eszméje, csak a humánusságból táplálkozó becsületes energia való-síthatta így meg és csak a megértés és lelkesedés tarthatta meg ilyen-nek. Széchenyi basát sorsa ugy di-rigálta, hogy itthon sok szépet al-kotva, most idegenben folytassa ha-talmas eredménynyel munkáját, használva a jónak. diszt és dicsősé-

get szerezve magának, a magyar névnek, hiven hazájához és szere-tettel honfitársaihoz. Ő távol van, de a mit megalkotott, megvan, lelke-sedése nem csökkent, se bátorsága, se áldozó készsége, kezdő és követők bátran büszkék lehetnek magukra, egymásra, hivatásukra, ennek telje-sítésére és Budapest lakosságának tiszteletére, becsülésére.